

Nato předložil senát porotcům tyto otázky: První hlavní otázka: Jest obžalovaný Z. Hlasivec vinen, že dne 30. listopadu 1924 v Praze-Podolí, střeliv potměšilým způsobem zezadu dvakrát z automatické bambitky Antonína Hlasivce, jednal proti člověku v úmyslu, aby ho usmrtil, takovým způsobem, že z toho nastala smrt Antonína Hlasivce?

Druhá hlavní otázka: Jest obžalovaný Z. Hlasivec vinen, že dne 30. listopadu 1924 v Praze-Podolí, střelil z bambitky na Ant. Hlasivce na veřejné silnici, předsevlal čin, o kterém dle přirozených jeho následků, které každý snadno může poznati, mohl nahlédnouti, že se jím může způsobiti anebo zvětšiti nebezpečí života, zdraví nebo bezpečnosti těla lidského, při čemž z toho nastalo lehké poškození na těle Anně Vlkové?

Třetí hlavní otázka: Jest obžalovaný Z. Hlasivec vinen, že dne 30. listopadu 1924 bez povolení a nemoha prokázati nutnost odvrácení hroziícího mu nebezpečí, zbraně nosil?

Čtvrtá hlavní otázka: Jest obžalovaný Z. Hlasivec vinen, že dne 30. listopadu 1924, nemaje úředního povolení, měl skrytou, tedy zakázanou zbraň?

První dodatková otázka pro případ, že na všechny hlavní otázky anebo některou z nich bude zodpověděno (alespoň 8 hlasy) kladně: Byl skutek při střídavém pominutí smyslu vykonán v čase, kdy pominutí trvalo?

Druhá dodatková otázka (pro případ kladného zodpovězení aspoň 8 hlasy první hlavní otázky): Spáchal Z. Hlasivec čin z pohnutek nízkých a nečestných?

Po předložení těchto otázek přednesl státní zástupce Dr. Trost závěrečnou řeč obžalovací, v níž sám, loyálně doznává, že by za daného stavu měl vlastně žalobu vzíti zpět, přesunul zodpovědnost za výsledek tohoto sporu na bedra dvanácti porotců, dožaduje se rozsudku spravedlivého.

Obžalovaného arch. Z. Hlasivce hájil pak skvělou řečí, řečí, již takřka přes noc stal se Dr. Mellan, do té doby zdánlivě toliko odborník vojenského práva, populárním obhájcem pražským.

Po resumé předsedy senátu vicepresidenta Kratochvíla, jenž v závěru netajil se přesvědčením, že rozsudek vlastně jest již vydán znalci odborníky, odebrala se porota k poradě, jež krom všeho očekávání protáhla se přes 2 hodiny, načež porotci, kolem půlnoci vrátivše se z porady, ústy vrchního porotce zodpověděli předložené jim otázky takto:

První hlavní otázku: 10 hlasy ano, 2 ne.

Druhou hlavní otázku: 10 hlasy ano, 2 ne.

Třetí hlavní otázku: 12 hlasy ano.

Čtvrtou hlavní otázku: 12 hlasy ano.

První dodatkovou otázku: 4 hlasy ano, 8 ne.

Druhou dodatkovou otázku: 12 hlasy ano.

V zodpovězení těchto otázek byl ovšem evidentní zmatek, neboť i oni dva porotci, kteří neshledali v činu obžalovaného ani vraždu, ani přečin proti bezpečnosti života, i oni čtyři, kteří seznali svým hlasováním, že se obžalovaný dopustil činu v takovém stavu duševním, že nelze mu jej přičítati, hlasovali

v otázce závěrečné 12 hlasy kladně, což prakticky znamená, že nemeně než 4 porotci v jedné a téže větě vyslovili, že sice pachatel byl nepřičetný, ale že přes to se dopustil činu z pohnutek nízkých a nečestných.

Senát po krátké poradě vydal pak usnesení, jímž výrok porotců suspendoval, ježto došel k jednomyslnému přesvědčení, že porotci se mýlili ve věci hlavní, a přikázal případ novému projednání nové porotě.

Kasaci porotního nálezu odůvodnil pak vicepresident Kratochvíl v podstatě takto: Ke každému zločinu je podle § 1. tr. z. potřeba zlého úmyslu. Zlý úmysl jest však vyloučen, jestliže pachatel dopustí se činu jemu za vinu kladeného ve stavu trestní nepřičetnosti. Znalci uznali, že byl pachatel nepřičetný, v čemž jest implicitně obsaženo, že nemohl mítí v době kritické zlého úmyslu. Jestliže porota otázku hlavní, znějící na vraždu, zodpověděla 10 hlasy kladně, měla patrně za to, že ke zločinu vraždy není potřeba zlého úmyslu, a myšlila se tedy ve věci hlavní.

Nato byla věc poznovu prozkoumávána po stránce právní a posledním stadiem bylo vrchním státním zastupitelstvím vyžádané dobrozdání fakulty lékařské, kliniky psychiatrické a pro nemoci nervové v Brně.

Tento posudek, trvající téměř rok, vyznívá tudíž souhlasně s posudkem znalců Dra Šlechtý a Dra Hlavy.

Z celého případu jest patrné, že netoliko znalci Dr. Hlava a Dr. Šlechta dostávají tu jako vědcové skvělou satisfakci od nejvyšší instance, od posudku fakultního, ale že rovněž i senát vedl si správně, když tehdejší hlasování porotců zrušil pro omyl ve věci hlavní. Kdyby totiž byl senát vynesl rozsudek, musil tento zníti na trest smrti provazem. I kdyby rozsudek vykonán nebyl, a i kdyby milostí prezidentovou byl změněn v žalář, šlo by tu pravděpodobně o žalář doživotní.

Ukončení tohoto případu, který vzbudil pochopitelnou sensaci netoliko v celé veřejnosti, ale zejména i ve světě právním, jest výstražným příkladem a nutí ku přemýšlení.

Věc Hlasivcova jest tedy po stránce trestní ukončena. Zbývá ovšem proces civilní o dědictví po Antonínu Hlasivcovi. Proces tento na právě zjištěné nepřičetnosti pachatelově v době trestního činu vstoupil ovšem v na-prosto nové, arch. Hlasivcovi a jeho nárokům dědictvím příznivé stadium.

I v tomto civilním sporu, který ovšem bude vleklý, vzhledem k neobyčejnému množství svědků, zastupuje arch. Z. Hlasivce advokát Dr. Mellan.

Rotmistr zlodějem a žebrákem.

(Zem. trestní soud v Praze.)

Je velmi slušným člověkem 36letý Jan Tureček. Slušně oblečen, ve vojenském postoji, představil se v pondělí samosoudci vrchního Nedvědovi, aby vyslechl, co na něho žaluje státní zástupce Dr. Česák. Prý žebral počátkem března dům od domu nejen o peníze, ale i o starý oděv. Někde mu dali korunu nebo dvě, poněvadž nevypadal na žebráka obyčejného, deseti nebo dvacetihalérového, jinde

mu nedali ničeho. To by nebylo tak zlé, ale Tureček koukal tam, kde mu nedali, vzít si sám. A tak z předsíně bytu Heleny Jirkovské odnesl dámský plášť v ceně 350 Kč, z předsíně bytu dra Jana Voženilka hedvábnou šálu v ceně 150 Kč a zmizel. Ještě však než mohl věci zpeněžit, byl zatčen a uvězněn.

Obžalovaný se k činům doznává a omlouvá je bídou. Byl rotmistrem z povolání, dopustil se však jakýchsi malversací, pro něž byl vojenským soudem odsouzen a po odpykání trestu z vojenského svazku propuštěn. Nemohl najít práci, dal se tedy na žebrotu, a když málo vynášela, dopustil se i krádeží. Klidně přednášel svoji obhajobu a klidně vyslechl rozsudek, jímž byl odsouzen do žaláře na šest týdnů bezpodmínečně; pak srazil po vojensku paty k sobě, poklonil se soudci i státnímu zástupci a vyšel v průvodu dozorce, aby si odbyl ještě 14 dní svého trestu, neboť měsíci trvající vyšetřovací vazba byla mu započítána.

Bude pak dělat dobrotu nebo se s níma brzy opět shledáme? —ff—

Nové podvodnické knífy.

(Zem. trestní soud v Brně.)

Naprostu už zevšedněli podvodníci, kteří listivým předstíráním a pod nepravou tvářností vydlužili si tam či onde nějaký obnos, o jehož zaplacení přestali jevití zájem. Na všední argumenty podvodníků nesedají už důvěřiví lidé tak snadno jako dříve a proto podvodník, chce-li se nějak tím světem protlouci, musí být vynalézavým a nelpět jen na prostředcích starých podvodnických generací. — Je-li podvodník dnešní doby jen poněkud snaživý a důvtipný, poskytnete mu pobyt v kriminále dosti příležitosti ku přemýšlení a obohacení svých odborných vědomostí, které mu pak značně usnadní činnost mezi lehkověrnými občany. Nemusíme snad poznamenávat, že náš referát o působení moderního podvodníka nemá sloužit k školení ostatních lidí tohoto druhu, nýbrž má být výstrahou všem lidem poctivým, aby důvěry poskytovali jen v míře nejmenší a lidem, kteří toho zasluhují.

Josef Hašek, 35letý obchodní příručí z Lišné, má již v rejstříku 17 trestů, a pokud jich získal za podvody, jistě používal k oklamání lidí metod nejrozmanitějších. Posledního trestu, pětiletého těžkého žaláře, odpýkal si na Mírově jen dvě třetiny a loni 2. listopadu byl podmíněčně propuštěn na svobodu. Krátké doby, po kterou se těšil ze zlaté svoboděnky, využil v hojně míře k vyzkoušení nových method podvodnických, kterým dalo vzkřičiti ovzduší Mirova. Jen tak pro forma stal se cestujícím s losy, ale nevěnoval se příliš novému svému povolání. Lépe se mu zamlouvalo podvádět a obětí svoje hledal mezi dětmi i dospělými.

Dne 18. listopadu koupil obchodník Markus Wolliner z Podivína u firmy Bass a Klaar v Brně látky za 1535 Kč. Dva velké balíky dal si nést sluhou na nádraží. Když sluha po předání zboží z nádraží odešel, přiběhl, jakoby udýchaný, neznámý muž, jenž velmi vážně sděloval Wollinerovi, že se má okamžitě vrátit do obchodu Bass a Klaar, poněvadž

prý tam udělali v účtu nějakou chybu. Obchodník podíval se významně na dva velké balíky, ale neznámý se již nabídl, že u toho zboží počká. V obchodě se divili návratu Wollinerově, poněvadž účet byl zcela bez závady. Obchodník tušil, že se dal asi oklamat podvodníkem, a na nádraží opravdu splakal nad svoji důvěřivostí. Nebylo tu ani balíků, ani neznámého posla.

Podobně byl napálen 8. ledna převor kláštera Milosrdných bratří v Letovicích, Eusebius Veselý. Koupil si u Dohnálka v Brně 40 metrů plátna a spěchal k nádraží. Zde ho dohonil zase ten udýchaný muž. „Pan Dohnálek se nechá poroučet, aby se důstojný pán vrátil do obchodu. Jedná se o nějakou chybu v účtě.“ Když se udýchaný posel nabídl, že u balíku a ruční tašky postojí, rozběhl se převor k Dohnálkovi, ale tam se také přesvědčil, že účet je bezvadný a že jeho cesta byla zbytečná. A na nádraží se ovšem zase přesvědčil, že byl podveden. Nenalezl balíku ani tašky, nespátril hlídače. I byl smuten, když to sděloval policii a když potom s prázdnou jel do Letovic.

Příštího dne obcházel onen neznámý muž kolem hudební školy „Na hradbách“ a tu spatřil 11letého školáka Františka Anderle, jdoucího právě s houslemi z hudební hodiny. S prosebným pohledem obrátil se na hocha a podáváje mu dopis, požádal ho lámanou němčinou, aby doběhl do kavárny Brune na Kolišti, kde mu na tento dopis vydají dvoje housle. „Tvoje housle ti zatím podržím, ale spěchej.“ Hoch běžel s dopisem do kavárny, odtud ho posílali do jiné kavárny, a když se vrátil k hudební škole, ovšem bez houslí, jen s bezcenným dopisem, byl neznámý muž i s houslemi a novou aktovkou pryč. Hoch ovšem si zaplakal nad ztrátou houslíček a neměl tušení, že ten, jenž ho o ně připravil, uhání k nádraží, aby si tam vyhlédl novou oběť.

Obchodnice Marie Palčoková z Velké Louče na Slovensku nakoupila téhož dne v Brně za 1236 Kč textilního zboží a dva velké balíky si nesla k nádraží. Neměla ani tušení, jak galantní jsou v Brně muži. U nádraží ji dohonil občan s houslíčkami.

„Kampak jedete, tetičko?“

„Do Nových Zámků na Slovensko.“

„To je náhoda, to je náhodička. To se svezeme spolu. Jsem v Nových Zámcích úředníkem a divím se, že jsme se tam spolu dosud neviděli.“

„A copak jste dělal v Brně?“

„Tyhle housličky jsem si zde koupil. Vzácné housle, drahé housle. Osm set jsem za ně dal. Ale žvaním a vám jsou jistě ty balíky těžké. Dejte je sem, pomohu vám s nimi do vlaku.“

„Nenamáhejte se, pane, já už s tím nějak dojdů.“

„To by bylo pěkné, abych vám neposloužil. Neste mi moje housličky a já vám ponesu balíky. Tak, a tu aktovku mi také neste. Je to lehoučké.“

Pán s balíky zůstal na nádraží vzadu, ale Palčoková se nebála. Však se jí neztratí, když má jeho vzácné housličky. Ale on se jí přece ztratil. Obchodnice zůstala u vlaku s těmi